

niïans

sayı 6

güz 2023

nuansfanzin@gmail.com

@nuansfanzin
@iuresimveheykel

Kapak resmi: Zeynep Başaran
Kapak tasarımı: Rana Ece Alper

Aylaklığın Temel Prensipleri

Cevat Adil Bezirgan

İstasyonlar gerek en başta,
pastaneler çay evleri butik kafeler
bazı semtler özelinde babacan bakkallar

Yavaş yavaş yürüyerek etrafımızı gözetliyoruz
Bir yere yetişmeye çalışmıyoruz, sahne koşuşturanlarda

Envanter listemizde
Cep boy defter
cep boy kalem
ve cep boy hatıralar
mizah dergisi veya günün gazetesi tercihen

Galerilere veya sinemaya gidilebilir mesela
ya da ileri bir teknik olarak
eski kitapçılar da önerilmektedir
özünde

insanlara değil kavuşmak
zamanı ise size kalmış
uzayda ve mekânda bir kesişime,
koordinatlarımız asla ve kimseye mühim değil.

Basit bir ceket ve akşam üstü atkısı
o kuru hatıralarla değil de
şehir kokan esintilerle dış dış olacakınız.

Haberiniz olsun

Tartışmadan ve tartışmalara katılmadan
canınızı sıkan tüm detaylar
elbet yolunuza yenik düşecek
acelemiz asla yok

Hepsinden daha mühim olarak
Hafta sonları aylaklık yapılmaz
eşin dostun müsait günüdür, sizin değil

düzenli olarak görüşmemek kimseyle
aylaklığın en temel prensibi
ve bazı eski kurt aylaklara göre
hiçbir şey anlatmamak kimseye

Gülşah Doğan

Son

Destina D.

Farkındalığıyla tüm yalanların
İçine girdiğim bu şiddetli derede
Sürüklenirim boylu boyunca
Direnmeler yaşamak içinse
Direnmemek dalgalara
Öyle hırçın öyle şiddetli
Öyle müdahale edilmiş bu akış
Böylesi mücadeleden yoksun ben
Şimdilerde hangi kıyıya vursam
Mücadelemdir ki dönmek suya
Çünkü
Baharlar yok artık, baharları tükettim
Güneş aldanmacadır
Yalandır aydınlık sabahlar
Sıcaklık ki zaten ötekidir
Ne vardı kayda değer soğuktan gayrı
Yakın olmak kışa, ayaza, toprağa
O yakınlık ki ölüme dair, ölümle ilişik

Şimdi tüm aldanmacalarla yüzleşmiş, umutlarım
eskimişti
Kahkahalarım geçen baharda kalmıştı
Bir daha bahar görmeyecek feryatlar var şimdi
Bir daha bahara inanmayacaklar
Bu feryatlar da tüketecek nefesimi biliyorum

Çünkü bu kış son kışımdır

Misem Şener

Tortu

Sercan Özteke

Bu sabah uyandığımda, bende düne dair yalnızca o iğrenç şarabın neden olduğu mide bulantısı ve baş ağrısı vardı. Ne gündü ama! Sanki yaşananlar benim için bir milat olacak, o günden sonra hayatım bambaşka bir düzleme girecekmiş gibi hissediyordum. Oysa bugün; adeta bir süzgeçten geçirmişim gibi dün yaşadığım tüm olumlu duyguları yitirdiğimi ve yalnızca bu duyguların pis tortusunu muhafaza edebildiğimi fark ediyorum.

Yaşadıklarımın bir milat değil, bir istisna olduğunu hemen o gecenin sabahında anladığımdan tüm huysuzluğum üzerimdeydi ve insanın huysuzluk edecek kimsesi olmadığında huysuzluk, gerçek bir baş belasına dönüşüyor. Dışarı yansıtamadığınız öfke, nefret, korku gibi aradığı nesneyi bulamayan duygu durumları, arkası boş duvarlara çarpıp içinize, en derininize yöneliyor. Uzun süre kaynağını arıyorsunuz bu duyguların ve tüm bu öz arayış sürecinde yeni yazarlar tanıyıp bir sürü felsefi kuram öğreniyor ama en sonunda mutsuz, yalnızlığı daha da artmış biri haline geliyorsunuz. Ama öyle sıradan, alışageldik, sokakta rastlayabileceğiniz türden bir yalnız değilsiniz artık: Entelektüel, mutsuzluğunun farkında olan birisiniz! Ne mutlu size! Kimi yazarlara göre bundan gurur duymalısınız. Gidin ve gururla haykırın o halde: "En yüce yalnız benim, tek odadan oluşan dairemde tüm gün rutubet soluyor, kendi sigara dumanımla boğuluyorum! Ama hiç sorun değil efendim, baş ucumdan dünya klasikleri eksik olmuyor!"

Yalnızlığınızın etkisinde kendiniz dışındaki tüm insanları bir rakip, hatta bir düşman olarak görmeye başladığınızda öyle bir kibre yenik düşüyorsunuz ki her şeye tepeden bakan, kimseyi beğenmeyen biri olarak kutsal yalnızlığınızı, erişilebilmesi basit insanlar için mümkün olmayan, ancak yüksek düşüncelere sahip kişilerin bulunabileceği bir mertebe olarak görmeye başlıyorsunuz.

Bir süre sonra sebepler sebeplere, kuramlar kuramlara karıştığında, hislerinizi ve düşüncelerinizi berrak şekilde saptayamıyor ancak girift bir yığın halinde duyumsayabiliyorsunuz. Yanınızda; sizi size unutturacak kimse olmadığı için varlığını hissettiğiniz sorunlar gittikçe büyüyüp en sonunda, tıpkı tedavisinde geç kalınan hastalıklar gibi kronikleşiyor. Artık hissettiğiniz ya da yaptığınız her şey, siz farkına bile varamadan birer taşkınlık, birer maraz halini aldığı anda; sarhoşluğunuz berduşluğa, kızgınlıklarınız öfke nöbetlerine, aşklarınız saplantılara, korkularınız kabuslara dönüştüğünde, yalnızlığın ateşinde erimeye yüz tutuyorsunuz.

İşte bu evrede, yani sınırsız bir acı çekme durumunda, izolelik içindeyken o basit diye nitelendirdiğiniz insanların arasına karışmak, onlardan biri haline gelmek için müthiş bir istek duyuyorsunuz. Yalnızlığın cehenneminde, sıradanlığın cennetine ulaşma arzusuyla yanmaya başladığınızda artık çok geç kaldığınızın farkına varıp herkese ve her şeye yabancılaşmış bir vaziyette, bir zamanlar küçümsediğiniz hayatları her zerrenizle kıskanarak rutubetli odanızda bir bit gibi yaşamaya mahkûm oluyorsunuz.

Yaren Akgün

Balçık

Koray Çalık

Çeliklere çentik olmalısın
Duvarlarda küf
Kınlara kılıç değilsin sen
hayır
Tuzaklara ayı olmalısın.
Dualara el değilsin
Değilsin minnetlere iyilik
Değilsin sen iyilere kötü
Üzerinde çok zırh var kanayamıyorsun özgürce!
Senden dökülen gözyaşları birikir
bir kapıda
Onların sevinçlerinden bir aralık bekleterek.
Görmez mideleri açlığı
Seslerin gözleri olamaz ki
Diller konuşmak için yaratılmamıştır sanırdım.
Sen bu ayaklara çizme olmalısın
Ancak temiz çamurları kirletmek için yaratılmışsındır
zaten.
Okudukça gözlerin körleşmeli
Bir kartalın gözlerine sahipsen
koparıp atmalı o gözleri.
Körleşmeli okuyarak:
hakikati öyle görmelisin

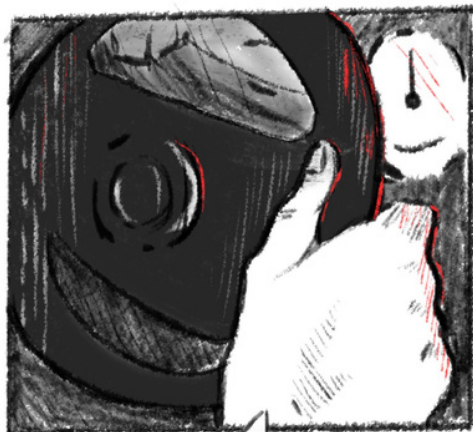
this town [♪]

don't feel

mine

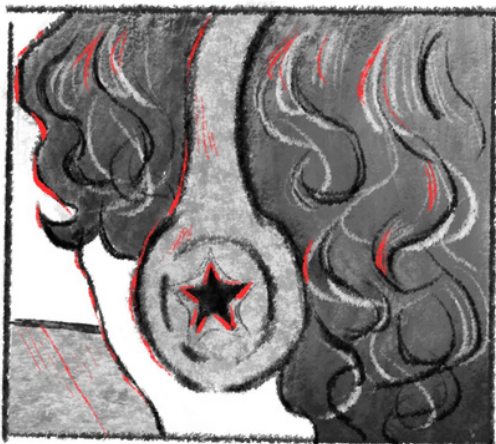

...

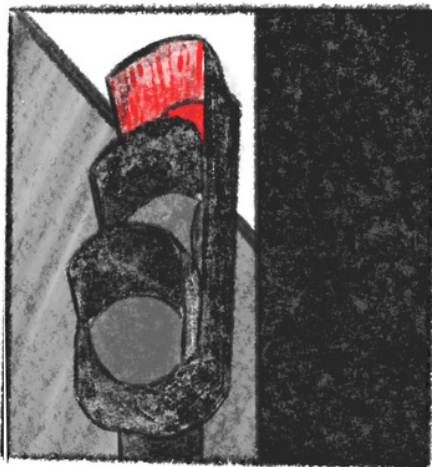

where do you
wanna go
sweetheart?

(Deftones - Be Quite
and Drive ♪)

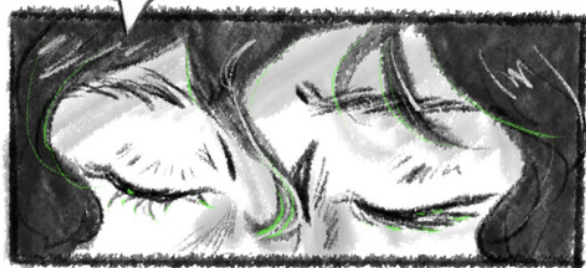
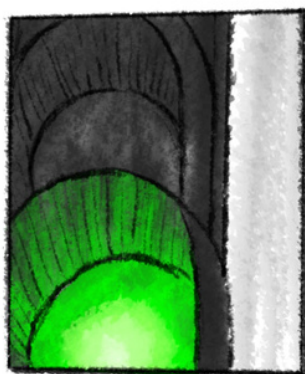

i'm fast to [♪]
get away
:
far!

now drive me,
far
away
...

I don't care where just far.

my

**“Hayat dikey ya da yatay bir çizgi değil, kendi iç dünyalarımız var
ve orası hiç de düzenli değil.”
Patti Smith**

dis- integration

Durukan Şirin

kiliselerde

düğünlerde

mezarlıklarda

bulundum

bir

bebeğin

1

saatlik

yaşanmışlığıyla

karşı

karşıya

kaldım

aynada

kendimle

baş-başa

kızıl

saçlarım

bozuk

tümcelerim

ve

düşüşüm

beni

ele-verdi

işte

tüm

bunlar

cinayetlerimin

ses

kayıtları

acaba

doğrulup

dönebilir

miyim

geriye

satantango

Zeynep Başaran

Trenparadoks

Nurulayn Koçak

iki dört, sen ve ben, işte tevafuk.

Bir caz müzik, bir koşturmaca
adımlarınla adımlarım

çokça şiir/modern şövalye öyküleri/bilinmeli sanat tarihi

zamanı alıyorum karşıma dur diyorum, dur
zaman duruyor müzik devam ederken
müziğiduymuyorumsesindenbaşka

bu sesin, al bak bu kalbim ve ritim
işte müzik, diyorum al bak ellerim

-bin yıllar yılı bekledim seni sevmeyi, bin yıllar yılı tutar
mısın ellerimi?

adımların hızlanıyor : tren beklemez
tren diyorum biri gider biri gelir
bana sendengel

-satılmış resimlerde tuvale vurmuş kör gözler
yumulduğu için daha evvel

merdivenin sağı ve reklam panoları
“ BİZİ BİRLEŞTİREN ŞEY NEDİR?”

-beş ve altı, şiir çokça, belki biraz altın tozu

(kim buraların yerlisi?)

zaman diyorsun durmuyor.bak herkes trenparadoksal
koşuyor.dur diyorum zaman,dur.yürüyen merdivenler artık
yürümüyor

koşuyorsun, tren diyorsun kalkıyor
koşuyorum, trenlerden nefret ediyorum!

-trenler ve vagonları, gelir gider, gider çuf çuf tobos’a
kadar yolun var

biniyoruz trene boş bulduğun yere oturuyorsun
ritim trenparadoksal akışa yeniliyor
portreler raylar boyu uçuşuyor

-topuklarımdan kalbime kadar acı

tren duracak, ineceğim
sana bakıyorum, sen neden başkasına

“ Lütfen inenlere öncelik tanıyınız! ” veda edemeden
iniyorum; selam ilet diyorum akışa, akmalı :

SELAM SANA EY!

TRENLERCE SELAM!

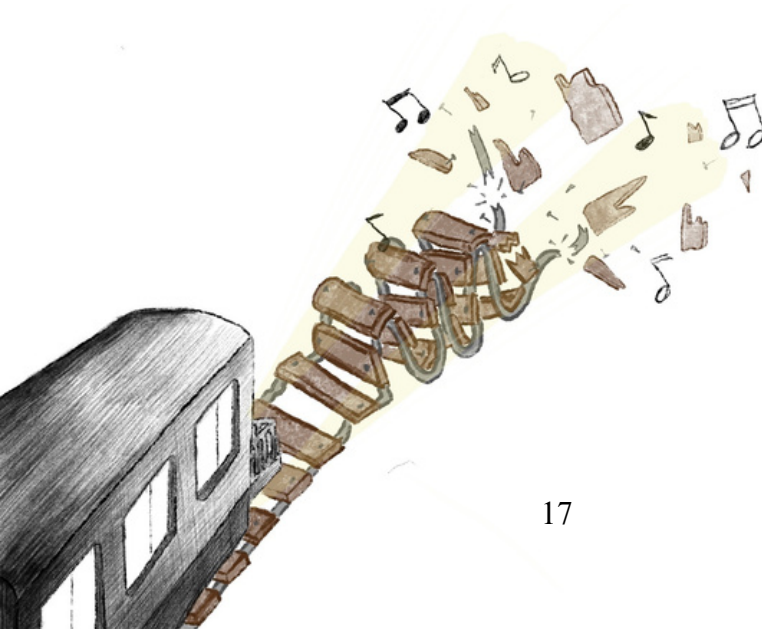
pararellerarası, zamansal ve mekansal bükülmeler

bin yıllar yılı sonra

bir caz müzik, bir koşturmaca

biz de akışa beraberce yeniliriz

TRENLERCE AKARIZ EY!

Klexos

Necmettin Şahin

Ardımızda neler kaldı?
Onlarca sesle doldu çantamız.
Sesler...
Sözde her biri anlamlı.
Her biri bizimle koşmadı mı?
Biz başka sebepten var olanlar,
Biz kendi günahlarının denizinde boğulanlar,
O seslerle inşa etmedik mi bu arafı?

Agoralar dolusu insan ve kara kedi,
Agoralar dolusu kutsal yaktık.
Alevler müziği belirlediler,
Alevler yükselirken hep beraber battık.
Ve hâlâ yanarken bu sivrulan kayada,
Çığlıklar içinde ahenk ararken,
Umut dolu küfürler yağdırırken hayata,
Eşsiz bir ses girecek çantamıza.
Tüm bu senfoni son bulacak,
Ve çantamızdaki haykıran sesler,
Ömrümüzü bir resim kılacak.

Esra Çalgun

Başlıksız

Rana Ece Alper

geçmiş sanki kurduğum bir hayal
geleceğe dair eski hüsrarlardan
artık bir umut
bir kaybın sancısı
neden hala buradasın

tamamlandığımı düşünmeye zorluyorum
azalarak ziyan olacağını

kuruyan ağzımı göz ardı ediyorum
razıyım bu lüzumsuz zulme
kendimden aldığım bir cizye
kendime kazdığım bir çukur

Nurulayn Koçak

Dünyanın Son Günü

Zeynep Koyuncuoğlu

Dün, dünyanın son günüydü. Bugünse sadece, Salı. Eğer kıyamet bu kadar gerçek olmasaydı birisi kötü bir Pazartesi şakası yapardı. Sanırım her son gülen iyi gülmüyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Karnıma bir acı saplanıyor çünkü karnıma saplanmış kocaman bir cam var. Bir süre camla bakışıyorum. Camın üstündeki milyonlarca bakterinin bağırsaklarıma yürüdüğünü düşünüyorum.

Dünya darmadağın, sessiz. Arabalar ağaçların üzerinde, ağaçlar binaların üzerinde, binalar yıkılmak üzere.

Küresel ısınmamış, kaplumbağalarmış, eriyen buzullarmış. Geri döndürdüğüm her türlü plastiği düşününce gülüyorum.

Sonra canım acıyor.

Her yerde kum var. Seneye yılbaşına kadar iç çamaşırimda kum bulacağımı düşünüyorum. Bu kadar kum nereden geldi bilmiyorum. Ayaklarım çıplak. En son ne zaman ayaklarımı gördüğümü ya da rüzgarı böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Arabalara ve binalara bakmaya devam ediyorum. Sanki yeterince bakarsam dünya beynime yapışacak da şimdi nereye gideceksem benimle gelecekmiş gibi, mal gibi eskiden mahallem olan yere bakıyorum. En son ne zaman karşı dağları gördüğümü hatırlamıyorum. Şu sessizliğin biraz güzel olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Tüm sevdiklerim ölmüş olmalı. Olmasa bile, sorun değil. Bitti, sonuçta. Etrafta umut edecek hiçbir şeyin kalmamasının verdiği bir huzur var aslında. Yapacak hiçbir şey yok, birazdan öleceğim. Asla telefonumu açmayacağım artık. Ya da doğum günlerini kaçırdığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ya da hayırlı olsun hediyesi olarak ne alınır diye bir züccaciye de panik atak geçirmeyeceğim.

Sırtüstü uzanırken zorlanıyorum. Canım acıyor ama birazdan geçecek. Gökyüzü duvar gibi bir toz bulutu. Gözlerimi odaklayabileceğim hiçbir şey yok.

Nedense aklıma bir daha mantı yiyemeyeceğim geliyor. Arabada bağırarak ağlayamayacağım, birine sarılamayacağım, soğuk bir günde sobanın yandığı odaya giremeyeceğim, gecenin bir yarısı uyanıp kocaman bir bardak su içemeyeceğim.

Gerçi, yarın yok. Olsa bile tüm bu kumlara bak. Dünya bitiyor, belki de son bir kez süzülüyor ve benimle birlikte ölüyor.

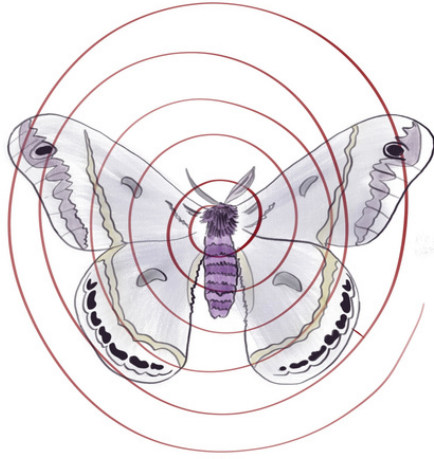
Hiçbir yere geç kalmadan ölüyorum.

Gözlerimin önünde kara benekler kayıyor. Elimi camdan ayırıp kuma koyuyorum, parmaklarımı kıvrıp avucumun içinde duran kumlara odaklanıyorum. Bir şeye tutunmak iyi geliyor o anda, yavaşlıyorum. Üstüme kapanıyor her şey. Atmosfer, binalar, arabalar, dünya.

Apartmanlar olmayınca aralarından sıyrılmıyor rüzgar, ılık çalmıyor. Protesto edeceği bir şey kalmadı herhalde. Rüzgar sessizce geliyor, gözyaşlarıma dokunuyor ve gidiyor. Serin ve temiz hissediyorum yanaklarımı.

“Pazartesi işte.” Diyorum. Acı yitiyor. Her şey teker teker azalıyor. “Klasik.”

Gülüyorum.

Elif Şahan

Uçurumun Kenarı Yükseliş Şarkısı

Fırat Gürle

arkada çalıyor müzik
en üzgün melodiler, kırık armoniler
bağırmak istiyorum
ulaşacaksa elbet size bu ses
göğüs kafesimi parçalamak
sizi seviyorum ve minnettarım
düşerken fark ediyorum
uçmaya çok ama çok yakınım
anlatmalıyım:

elimden tutuyor Holden
yüzümde anlatılması zor bir gülümsemeyle
kendimi tepetaklak çekiyorum yukarıya ama
başım o an da göğe eremiyor
oturuyorum ve düşünüyorum çimlerin üzerinde:
“neden yeniden tüm bunlar oluyor,
neden izin veriyorum tüm olanlara?”
(gittikçe kendime benziyorum,
uçuruma yaklaştıkça senden uzaklaşıyorum)
bir anlığına kalbim tekliyor
bedenimi çağırıyor soğuk elleriyle dünya
vücudum kaskatılığıyla tepki veriyor buna
yükselişimi görüyorum
uyandığımda çakılıyım aniden gelen hüznün saldırılarının
bağlayıcı

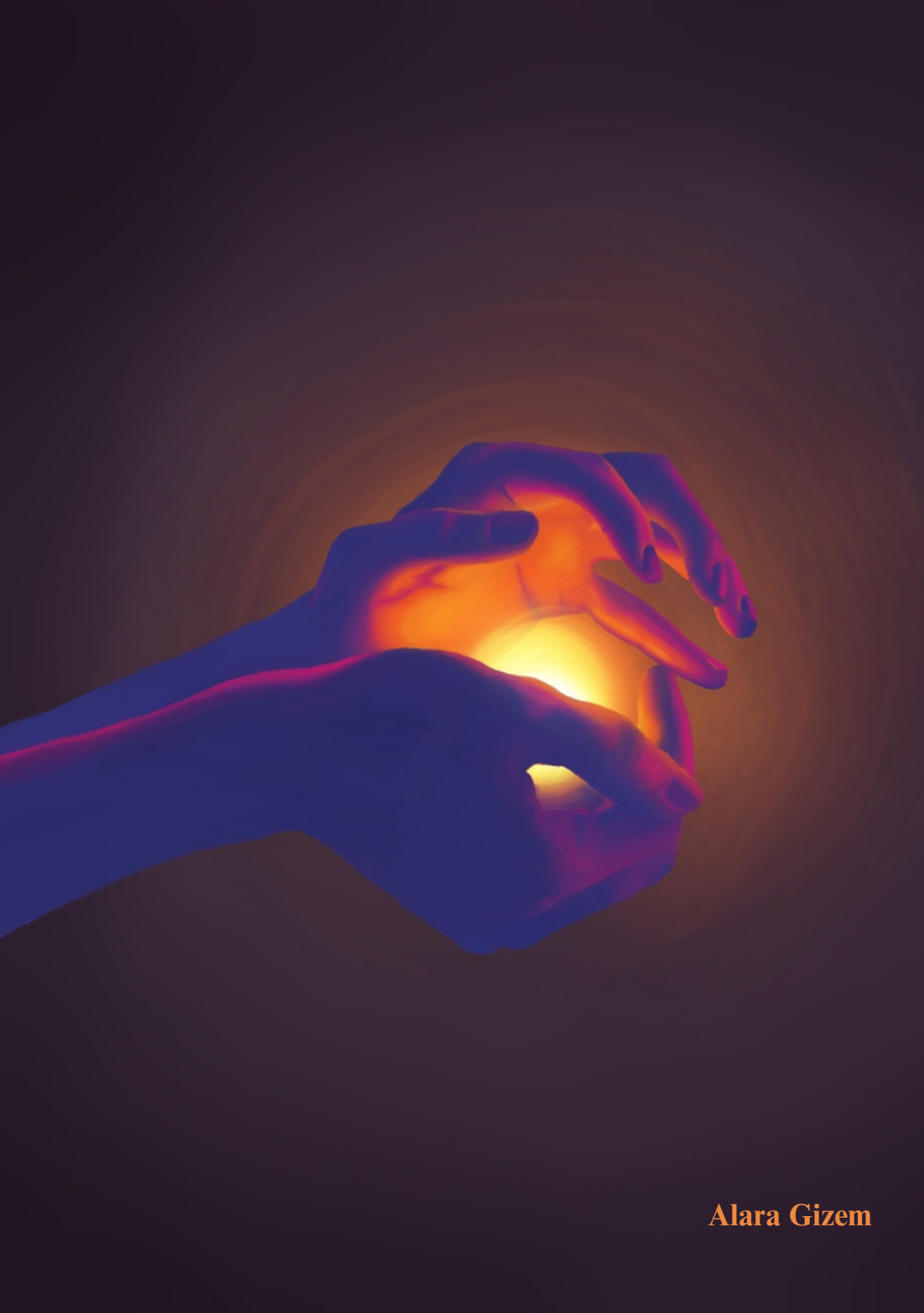
güçsüzleştiriciliğine
etrafıma bakındığımda
kimse görmüyor gelemeyen gözyaşlarımı
ve ben de
vazgeçebileceğime inanabiliyorum her şeyden bir
saniyeliğine.

rüzgar esiyor, ağaçlar ilk defalarıymışçasına sallanıyorlar
bulutlarda
ben dünyayı dolaşmışım ne insanlar tanımışım da hiç
terk edememişim gibi bu hissi ilk zamanki
melodiyi mırıldanıyorum
müzik de hisler gibi
dönüyor, dolaşıyor

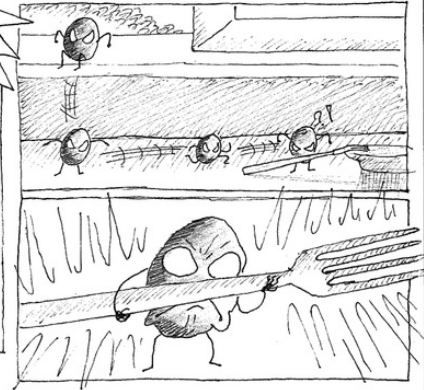
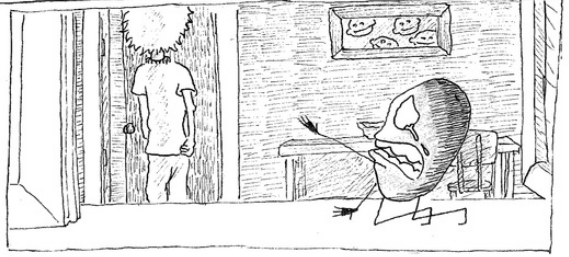
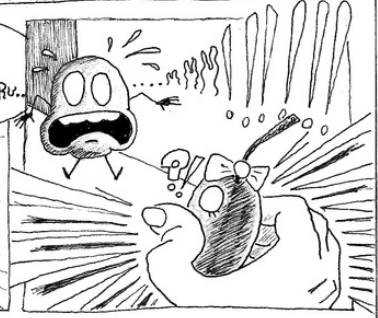
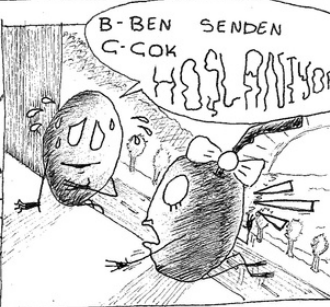
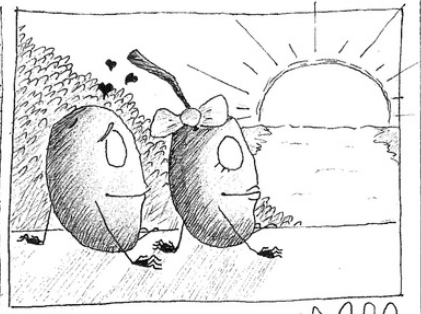
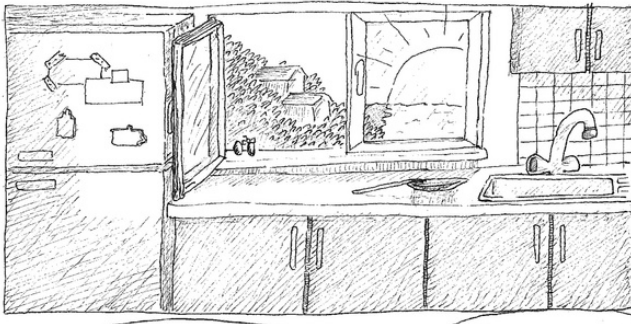
bazen
bir yerlere gidiyor
ama nerede olursak olalım
geliyor ve bulup bizi içimizde bir yerlerde
kucaklıyor
biz işte
yine biz
el ele tutuşuyoruz o anda
vücudum vücudunu daha tanımıyor ama ben sanki ben'e
yabancıymışım da
başından beri senmişim aslında bir başka
hayattaymışçasına tanıyorum seni
müziği kapatıyorum

rüzgar eşlik ediyor beynimizdeki tınılara
anlaşılmaya çalışan bir cızırtı denizi
dünyamızı sessizce kırıyor, binlerce frekansta, aynı anda
kırık, muhteşem birlikteliğimiz etrafa saçılırken
utangaç
ayaklarımız havalanıyor
yere tekrar bastıklarında biz yokuz
neredeyiz?
neredeyiz?

Alara Gizem

GECE...

"AH AH
OY YES OH!!"

HRRRR

GRRRR...

KRRRR...

HIAAGGAYT

HA?!

N-NE

A-AMA
SEN
NASIL

ZEYTİN NELER
OLUyor BEN
ANLAMIYORUM

ZEYTİN BEN
EV SAHİBİYLE
BİRLİKTEYİM
ÜZGÜNÜM...

ÜZGÜNÜM
DOSTUM

A-AMA BU
GOK
S-SAGMA
YANI
NE BİLİM
BU NE
YA...

ÇOK AMA GOK
SAGMA BU...

ÇOK SAĞM...

SON

Ömer Kahraman

Punk rock died when the first kid said

Punk s not dead Punk s not dead

WEVE GOT TO UP AND MOVE BECAUSE THE DEAD DO NOT IMPROVE

Efe Durmaz

THE DEAD FLAG BLUES

Efrim Menuck

Çeviri: Durukan Şirin

Araba yanıyor ve görünürde sürücü yok
Ve kanalizasyonlar kan nehirleriydi binlerce
yalnız intiharla
Ardından dehşet bir fırtına patladı

Devlet çürümüş
Ve biz onlarca uyuşturucunun etkisindeyiz
Radyo açık ve perdeler inikken

O korkutucu makinenin göbeğinde pusuya düştük
Ve makine kan kaybından öldü

Güneş batıyordu
Ve tüm billboardlar bizi dikizliyor
Ve tüm bayraklar direklerinin tepesinde
ölmüşlerdi

Şunun gibiydi:

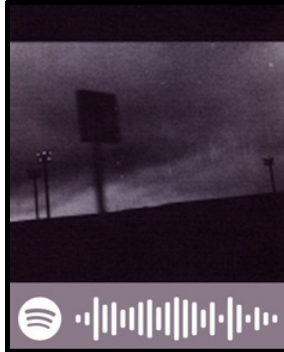
Tüm binalar yıkıldılar
Anneler bebeklerini alıp kaçtılar
Saçlarından yakaladılar

Şehrin silüeti ihtişamlıydı ateşin altında
Yukarıya doğru uzanan kıvrılmış metaller
Hepsi hafif turuncu örtünün altındaydı

Dedim ki: "Öp beni, çok güzelsin"
"Doğrusu bunlar son günler"

Elimi tuttun
Ve içine düştük
Bir rüya gibiydi
ya da "fever dream"

Bir sabah uyandık ve biraz daha aşağı düştük
Bunun ölüm vadisi olduğuna emindik
Cüzdanımı açtım
İçi kan dolu

Çoktan Uçmuş Olanlar İçin

Yazılarını, şiirlerini
yayınlansın mı
istiyorsun?

Çeviri mi yapmak
istiyorsun?

Resimlerini, fotoğraflarını,
yaptığın kolajları mı
paylaşmak istiyorsun?

O hâlde

NÜANS

SENİ BEKLİYOR!

